

SEPARACJA

Małżeństwo chrześcijan odzwierciedla w swej naturze głęboki związek, jaki zachodzi pomiędzy Chrystusem i Kościołem. Zawarte sakramentalnie jest ono święte i nierozzerwalne. Jednakże ze względu na występujące w życiu przypadki rozpadu wspólnot małżeńskich i zaniku miłości, mogące nawet prowadzić do wzajemnej nienawiści i zgorszenia, możliwa jest separacja od wspólnoty łoża i stołu, chociaż samo małżeństwo, raz ważne zawarte, trwa nadal. Separacja nie stanowi o rozwiązaniu węzła małżeńskiego. Dlatego nie jest ona w sytuacji ważne zawartego małżeństwa kościelnego rozwodem, choćby prawo cywilne stanowiło co innego. Separacja podczas trwania węzła małżeńskiego? różni się w sposób zasadniczy od rozwiązania małżeństwa niedopełnionego? i od przywileju Pawłowego?. Nie można jej też mieszać z pojęciem orzeczenia kościelnego o nieważności małżeństwa od początku, gdzie węzeł w ogóle nie został zawiązany.

Separacja daje stronom możliwość uzyskania zwolnienia z obowiązku i prawa zachowania współżycia małżeńskiego, i upoważnia ich do rozejścia się. Nie mogą jednak strony zawrzeć nowego związku małżeńskiego. Takie rozłączenie może być dozgonne lub czasowe. Separacja była znana już w pierwszych wiekach Kościoła. Jej problem pojawiał się w uchwałach synodów i soborów. Kodeks Prawa Kanonicznego mówi, że separacja jest możliwa, o ile zachodzi przyczyna, zgodna z prawem (kan. 11151). Do przyczyn takich należą: wykroczenia przeciwko miłości małżeńskiej, poważne niebezpieczeństwo dla duszy lub ciała jednego ze współmałżonków, które ma swe źródło w zachowaniach drugiej strony, poważne niebezpieczeństwo dla potomstwa, powodowane przez jednego z małżonków, zbyt uciążliwe wspólne życie z winy współmałżonka. W przypadku niedochowania wierności i popełnienia cudzołóstwa, separacja jest możliwa, jeżeli strona niewinna nie potrafi w duchu chrześcijańskiej miłości zdobyć się na przebaczenie. Niewinny współmałżonek, który sam zerwał dobrowolnie współżycie małżeńskie, powinien w ciągu sześciu miesięcy wnieść sprawę do kompetentnej władzy kościelnej (kan. 1152). Strona niewinna traci jednak prawo do rozdziału, gdyby cudzołóstwo strony winnej zaistniało za jej choćby milczącą zgodą lub gdyby sama stała się jego przyczyną, względnie sama popełniła taki występki. Gdy przyczyna separacji ustała, małżonkowie mają wznowić życie małżeńskie, chyba że władza kościelna postanowiłaby co innego (kan. 1153). Małżonek niewinny nie powinien stawiać przeszkód i dopuścić z powrotem drugą stronę do życia małżeńskiego. Pojednanie stanowi bowiem o dojrzałości małżonków i o duchu ich postawy ewangelicznej. Mimo separacji, małżonkowie mają zatroszczyć się o odpowiednie utrzymanie i wychowanie dzieci (kan. 1154). Jeśli prowadzą życie zgodne z zasadami wiary chrześcijańskiej i nie zawarli nowego związku cywilnego, mogą uczestniczyć w sakramentach pokuty i Eucharystii.

Separacja

Wpisany przez Administrator

piątek, 15 marca 2013 21:09 - Poprawiony piątek, 15 marca 2013 21:12

E. Szafrowski, Chrześcijańskie małżeństwo, Warszawa 1985;

P. Góralski, Powtórne związki małżeńskie, Ząbki 1995.